

TRẬN BÌNH GIÃ 1964

(Tháng 4 nhớ Người
Thấp Nén Hương Tưởng Niệm Anh Hùng Vô Danh VNCH)

Nhiều người cứ nghĩ trận Bình Giã là một trận đánh bình thường; nhưng thật sự, đây là một mặt trận do VC chủ xướng từ giữa tháng 12 năm 1964 cho đến ngày 31 tháng 12 năm 1964, sau ngày Tổng Thống Ngô Đình Diệm bị sát hại. Lúc bấy giờ, Trung tướng Cao Văn Viên là Tư Lệnh Quân Đoàn III, trong khi Đại tá Linh Quang Chiêu làm Đặc khu trưởng Đặc khu Long Lễ. Dân chúng sống trong Ấp Chiến Lược Bình Giã là dân Thanh Hóa Nghệ Tĩnh, có tinh thần chống Cộng rất cao, di cư vào Nam năm 1954. Xứ đạo này được bố trí ở một vị trí chiến lược, chặn ngay con đường xâm nhập của VC chuyển hàng từ Bắc vào Nam.

Từ trước đến nay, không có tên du kích VC nào dám héo lánh đến làng. Nhưng đối với đơn vị lớn của CS thì đây là mục tiêu cần loại bỏ. Do đó, năm 1960, VC đã thành lập Sư Đoàn 9, do Trần Đình Xu chỉ huy, với 3 Trung Đoàn Q760, 761, 762, khi chúng bắt đầu xâm nhập miền Nam. Lợi dụng tình hình chính trị bất ổn ở Sài Gòn, sau khi Tổng Thống Diệm bị đảo chánh, ngày 1/11/1963; VC đã dùng cả Trung đoàn Q760 chiếm trọn làng Bình Giã, vào trung tuần tháng 12 năm 1964. Tiểu Đoàn 4 Thủy Quân Lục Chiến là đơn vị trừ bị cuối cùng của Quân Đoàn III, được trực thăng vận đổ vào mặt trận, từ Biên Hoà, phối hợp với 2 Tiểu đoàn (-) Biệt Động Quân, để tái chiếm Bình Giã. Dù không có Pháo binh nhưng nhờ trực thăng võ trang của Lục Quân Hoa Kỳ, từ Vũng Tàu bay lên yểm trợ, TĐ4 TQLC cùng với TĐ33 BĐQ, đã tái chiếm làng Bình Giã, đẩy lui và gây thiệt hại cho một Trung Đoàn Q760 của VC (Trận Bình Giã, 1964 267). Đêm 30/12/1964, lực lượng VC lại tấn công làng Bình Giã, góc phía Đông-Nam, nhưng cũng bị đẩy lui với tổn thất. Khi yểm trợ, một chiếc trực thăng Hoa Kỳ bị bắn rớt trong vườn cao su Quảng Giao, cách Bình Giã 3km đường chim bay.

Sáng ngày 31, TĐ4 TQLC được lệnh vào rừng cao su tìm lấy xác phi hành đoàn trực thăng Hoa Kỳ, gồm 2 sĩ quan và 2 hạ sĩ quan. Với tin tức do Cha Xứ Đạo cho biết có cả 2, 3 trung đoàn VC quanh vùng, Thiếu tá Tiểu Đoàn Trưởng Nguyễn Văn Nho từ chối không cho đơn vị dưới quyền vào mục tiêu, nếu không được Pháo binh và Không Quân yểm trợ. Lúc này, quanh Sài Gòn, sau vụ đảo chánh 1/11/1963, mấy vị Tướng đã bỏ mặc chiến cuộc cho các sĩ quan dưới quyền, vốn chẳng biết gì chiến trận, điều quân khiển tướng. Cuối cùng, do áp lực từ Bộ Tổng Tham Mưu, TĐ4 TQLC phải hành quân vào khu vực tìm bốn tử thi Hoa Kỳ, dù không có Pháo binh và Không Quân yểm trợ, ngoài trực thăng của Hoa Kỳ. Khi tìm thấy xác trực thăng và phi hành đoàn tử thương, Hoa Kỳ chỉ nhận bốn xác của mình và từ chối bốc 12 TQLC tử thương khi vào trận. Trong khi chờ đợi tải thương, VC điều động quân bao vây TĐ4 TQLC giữa rừng cao su Quảng Điền (Chi

tiết Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn 4 TQLC một tuần trước khi lâm trận Bình Giã, 1964 268 Đa Hiệu 112, xin xem Mặt trận Bình Giã của Trần Ngọc Toàn, đăng trong Đa Hiệu 110). Tôi bảo người lính mang máy truyền tin của đại đội cứ chạy về làng Bình Giã, vì tôi bị trúng 2 phát đạn vào chân phải. Sau đó, tôi đã bị một tên VC nổ súng bồi thêm để chắc chắn kết liễu được mạng sống của tôi. May mắn, tôi thoát chết khi đạn trượt qua sườn bên trái của tôi, chỉ làm cháy phỏng da. Dù bị thương nặng, tôi còn giữ được khẩu súng AR15, mới được đưa qua thí nghiệm, khi TQLC còn dùng Garant, Carbine... Tôi nằm yên chờ trong đêm tối đến khi VC rút đi yên ắng. Dưới ánh sáng lập lờ của trái sáng thả từ máy bay vào vùng, tôi lần mò trong rừng rậm, nhắm hướng làng Bình Giã bò tới. Tôi đã thử đứng lên nhưng không được do hai vết thương xuyên đùi bên phải.

Suốt thời gian súng nổ trên đầu, tôi chưa thấy sợ hãi là gì. Đầu óc của tôi còn rất tỉnh táo, nhưng không hề thấy đau đớn vì quá bận tâm làm sao sống sót gặp quân bạn. Lúc quì gối bắn VC, khi chưa bị thương, tôi bị một phát đạn khoét qua bắp chân phải. Thấy có nước ấm chảy xuống chân, tôi chỉ đưa tay sờ qua. Máu đỏ đã ướt bàn tay, nhưng tôi cũng mặc vì VC đang xung phong trước mắt. Đến khi Đại úy Peter Cook, sĩ quan TQLC Hoa Kỳ, từ Sư Đoàn 3 TQLC/HK bên Okinawa qua quan sát mặt trận, bị đạn trúng đạn vào đùi, bò đến gần, tôi liền lấy miếng băng cá nhân siết chặt vết thương cho ông ta. Lúc ấy, tôi là Trung úy Đại đội trưởng ĐĐ1 của TĐ4 TQLC, vừa lên 25 tuổi đời. Liền sau đó, tôi gọi người lính cận vệ, là Binh I Nguyễn Văn Hai, chỉ hướng và ra lệnh cậu này dìu Đại úy Cook về làng Bình Giã, theo đường rừng...

Trong đêm tối mù mịt giữa núi rừng, chỉ còn tiếng côn trùng kêu rả rích, tôi bò xuyên cây cỏ rậm rạp, về hướng làng Bình Giã, dưới ánh hỏa châu. Khẩu súng AR15 đã được lên đạn và khóa an toàn. Nếu bị địch phát giác tôi phải hạ ít nhất một tên (Trận Bình Giã, 1964 269). Độ một tiếng đồng hồ sau, tôi chợt gặp một đường mòn. Đã khá mệt nên tôi bò theo đường mòn một lúc, cho tới khi bắt gặp một gói cơm vắt trong bao vải. Tôi đoán là của bọn VC đánh rơi khi lên bao vây. Sực nhớ con đường mòn dẫn về phía Tây–Nam, tôi vội rời khỏi con đường, băng rừng bò về phía làng Bình Giã, ở hướng Tây. Có lẽ khoảng nửa đêm, tới một con suối nhỏ nước cạn dưới chân đồi, tôi nằm lại ăn hết gói cơm vắt rồi cúi đầu uống nước suối. Sau đó tôi cởi áo, một tay nâng khẩu súng khỏi mặt nước, rồi dùng một chân và một tay bò xuyên qua con suối. Tiếp tục bò lên ngọn đồi, một lúc tôi chợt nghe nhiều tiếng bánh xe bò lọc cọc, văng vẳng trong đêm tối, tôi bò sát gần đường có dấu xe bò, nằm lại nghe ngóng. Không bao lâu, một đoàn xe bò nối đuôi nhau, đi về hướng Tây–Nam, với một số lính VC hộ tống. Dưới ánh sáng hỏa châu, tôi thấy trên xe chất đầy xác chết lên tận nóc thành. Có lẽ là bọn VC tử thương trong trận Bình Giã. Tôi đếm được 6 chiếc xe bò. Từ đó tôi nằm thiếp đi một lúc. Khi tỉnh giấc trời còn mờ sáng. Thế là tôi tiếp tục bò về hướng Bình Giã.

Ngoài bìa rừng là một bãi cỏ lau cao quá đầu người. Nhìn xa lên phía đồi cao tôi thấy hàng rào làng Bình Giã cuối tầm mắt. Trên không trung, chiếc máy bay quan sát L19 đang đảo qua, đảo lại. Quanh vùng nghe yên lặng. Chắc phe ta đã làm chủ tình hình. Tuy thế tôi vẫn thủ thế, bò từng khúc ngắn. Có khi mệt quá, tôi nằm gục xuống thiếp đi,

nhưng luôn thủ chặt khẩu AR15 trong tay. Tôi không nghĩ nhớ đến ai ngoài người Mẹ yêu dấu của tôi đã qua đời khi tôi lên 9 tuổi. Tôi nhớ những người lính gan dạ và thiện chiến của tôi đã ngã gục ngày hôm trước. Họ đã từng sống chết bên tôi trong lửa đạn (270 Đa Hiệu 112). Cứ thế lại qua một đêm. Tôi không dám bò ra phía đường sợ VC còn ở quanh. Dù không ăn uống thêm một ngày, với ba vết thương trên người, tôi vẫn vững chí hướng về Bình Giã. Nhất định tôi phải sống. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Cố sức bò đến gần cổng Đông, làng Bình Giã rồi dừng lại, vì tôi không dám vào sát hơn sợ bị bắn do ngộ nhận. Sau đó quá nửa đêm tôi bò xuyên qua đường trải đá, lẩn vào khu vườn chuối, nằm nghỉ chờ đến sáng. Cuối cùng tôi gặp được quân bạn vào sáng ngày 3/01/1965. Tôi là người duy nhất sống sót vào ngày thứ ba sau trận đánh Bình Giã.

Đến nay đã hơn 52 năm trôi qua, tôi vẫn còn sống sót sau cuộc bể dâu, nước mất nhà tan, bị đọa đày qua nhiều trại giam khổ sai CS. Tôi không chỉ viết lại cho con cháu mà cho cả các thế hệ Việt Nam sau này, muốn nhìn lại lịch sử để rút ra bài học cho chính mình. Tôi đã kể lại tất cả điều này, trong cuộc phỏng vấn với nhà nữ đạo diễn phim tài liệu Hoa Kỳ Lynn Norvick, trong tập phim The Vietnam war, trình chiếu trước công chúng vào trung tuần tháng 9 năm 2017, để vinh danh cuộc chiến đấu chống Cộng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà.

*Trần Ngọc Toàn,
Khoá 16 VBQGĐL/VNCH*

Nguồn: Internet eMail by tqh chuyển